

РЕШЕНИЕ

№ 427

гр. гр.Н., 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Н., VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С.Ст.Д.

при участието на секретаря М.Д.Ш.
като разгледа докладваното от С.Ст.Д. Гражданско дело № 20232150100730 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба вх. № 6326/05.07.2023 г. на **П. К. С.**, ЕГН *****, с адрес в гр. Н., общ. Н., ул. „С.“ №, чрез адвокат Й. М. от АК - П., със съдебен адрес: гр. В., ул. ”Б.Т.” № 4, **срещу „А.К.П.З.“ АД**, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. ”.....” №, представлявано от Я.Я. с която се иска от съда да прогласи нищожността на Договор за паричен заем Standart 30 № 5822273/19.05.2022 г., като противоречащ на закона и заобикалящ закона, а в условията на евентуалност – да установи нищожността на клаузи от него – чл. 1, ал. 3, чл. 4, ал. 2 и чл. 8, ал. 4, ал. 5 и ал. 6, поради противоречието им с добрите нрави.

Излагат се твърдения, че ищецът сключил Договор за паричен заем Standart 30 № 5822273/19.05.2022 г. с „В.К.“ ООД, по който усвоил изцяло главница в размер на 500 лева. На 14.06.2023 г. ищецът получил покана за доброволно изпълнение на задължения по посочения договор от страна на ответника, легитимиращ се като цесионер на заемодателя „В.К.“ ООД, което породило интереса му от настоящия иск. Излагат се подробни правни съображения за нищожност на договора за паричен заем в цялост и част от клаузите му. Твърдят се нарушения на чл. 5 и чл. 11, т. 10 от ЗПК, чрез прикриване на допълнителна възнаградителна лихва с уговорката на договорна неустойка, като по този начин се достигало до противоречие с добрите нрави и неправомерност. Прави се оплакване за отсъствие в договора на условията за прилагане на лихвения процент, в нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК и по подробни доводи. Аргументира се нищожност на клаузите по чл. 1, ал. 3, чл. 4, ал. 2 и чл. 8, ал. 4-6, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД и поради противоречието им с чл. 10а, чл. 11, чл. 19, ал. 4 от ЗПК вр. чл. 22, както и чл. 143, ал. 1 и чл. 146, ал. 1 от ЗЗП. Представят се писмени доказателства в подкрепа на иска. Претендират се съдебни разноси, вкл. присъждането на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор вх. №

7079/31.07.2023 г. от ответника „А.К.П.З.“ АД, ЕИК, чрез юрисконсулт Е.И., с който предявените иски се оспорват като неоснователни по подробно изложени правни съображения. Моли се за отхвърляне на предявената претенция и присъждане на съдебни разноски. Прави се евентуално възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение. Иска се от съда да задължи ищцовата страна да представи информация, с цел изплащане на евентуално присъдени в нейна полза съдебни разноски.

В проведено по делото открито съдебно заседание, ищецът не се явява и не се представлява. Депозирани молба вх. № 9161/02.10.2023 г., с която исковите се поддържат, не се сочат възражения по проекта за доклад на съда и не се правят доказателствени искания. Дадено е становище по съществото на спора, като се допълват и поясняват доводите на страната за нищожност на процесния договор и неговите клаузи. Претендира се присъждане на направените по делото съдебни разноски и се представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответното дружество не изпраща представител в съдебно заседание. Депозира писмена молба вх. № 9222/03.10.2023 г., с която оспорва исковата молба, поддържа дадения отговор, взема становище по същество и претендира за отхвърляне на исковите като неоснователни и недоказани. Не се правят възражения срещу проект за доклад на съда и доказателствени искания. Релевира се възражение за прекомерност на ищцовите разноски за адвокатско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно съединени установителни иски при условията на евентуалност с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 26, ал. 1, предл. първо и второ от ЗЗД; и при евентуалност във вр. с чл. 26, ал. 1, предл. трето от ЗЗД.

Приет като доказателство по делото е Договор за паричен заем Standart 30 № 5822273/19.05.2022 г., сключен по електронен път между „В.К.“ ООД, ЕИК и П. К. С., ЕГН ***** /л. 11-15 от делото/, от съдържанието на който се установява, че страните са постигнали съгласие за предоставяне на потребителски паричен заем в размер на 500 лева; за срок от 9 месеца; при изплащане на 9 погасителни вноски с посочване на конкретните падежи по дати, всяка в размер на 98,57 лева; при ГПР 49,50 %; годишен лихвен процент – 40,39 %; и обща дължима сума в размер на 887,13 лева с включена такса за експресно разглеждане. В чл. 1, ал. 3 от договора е предвидено, че за извършената от кредитора допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявката за паричен заем, заемателят дължи такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем в размер на 299,43 лева. В чл. 4, ал. 1 от договора е предвидено, че заемателят се задължава в 3-дневен срок от подписването на договора да предостави на заемотателя обезпечение на задълженията му по този договор, а именно: поръчител – физическо лице или банкова гаранция. Съгласно чл. 4, ал. 2 е предвидено, че в случай на неизпълнение на задължението по чл. 4, ал. 1 на заемателя се начислява неустойка за в размер на 199,62 лева, която се разсрочва на равни части, като всяка част е платима на съответната падежна дата и в този случай дължимата вноска е 120,75 лева, а общото задължение става в размер на 1086,75 лева. В чл. 8, ал. 4 се предвижда, че при допусната първа забава от заемателя в заплащането на коя да е погасителна вноска с повече от 50 календарни дни, същият следва да предостави на заемотателя съгласие за директен дебит, както и в банковата сметка по дебитното съгласие да има разполагаеми парични средства, с които Заемотателят да може удовлетвори вземането си, като в случай че не бъде предоставено дебитно съгласие и/или в банковата му сметка няма достатъчно парични средства, от които заемотателят

да се удовлетвори, на 61-ия ден забава в заплащането на погасителна вноска заемателят дължи 30 лева неустойка за неизпълнение на договорно задължение. Съгласно чл. 8, ал. 5 при първа забава на заемателя в плащането на коя да е погасителна вноска с повече от 110 (сто и десет) календарни дни, същият се задължава в срок до изтичане на 120-дневния период на забавата да предостави на Заемодателя удостоверение за наличието или липсата на задължения по чл. 87, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, издадени от Национална агенция за приходите и от общината по постоянния адрес на Заемателя, като от посочените документи следва да е видно, че заемателят няма задължения към държавата. В случай, че заемателят не предостави изискваните съгласно тази алинея документи или ги предостави, но от тях е видно, че заемателят има задължения към държавата, то той дължи на заемодателя неустойка за неизпълнение на договорно задължение в размер на 50 лева.

Страните спорят относно факта, че между ищеца и „В.К.“ ООД е бил сключен посочения договор с описаното съдържание, при условията на който на ищеца е била отпусната заемната сума от 500 лева, както и относно факта, че ответникът се легитимира, като цесионер по същия, въз основа на сключен със заемодателя договор. Това обстоятелство се потвърждава и от представена в приложение на исковата молба покана за доброволно изпълнение /л. 16 от делото/.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Безспорно пред настоящия съд стои на преценка валидността на договор за потребителски кредит, доколкото заемателят П. К. С. е физическо лице, а предоставената в заем /кредит/ сума не е предназначена за извършването на търговска или професионална дейност. Изложеното мотивира съда да приеме, че ищецът има качеството на „потребител“, съгласно § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, респ. заемодателят – на търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП, а процесният договор – сключен при действието на Закон за потребителския кредит /Обн., ДВ, бр. 18 от 05.03.2010 г., в сила от 12.05.2010 г., посл. изм. и доп., ДВ, бр. 104 от 08.12.2020 г., в сила от 01.01.2021 г./

Процесният договор по чл. 9 от ЗПК е сключен в законоустановена форма /съгл. чл. 10, ал. 1 от ЗПК/ и има изискуемото по закон съдържание /чл. 11, ал. 1 от ЗПК/.

Във връзка с главната претенция за прогласяване нищожността на процесния договор на евентуално заявените основания - като противоречащ на закона и заобикалящ закона, съдът, съобразявайки доводите на ищеца, намира същата за неоснователна.

Неоснователно е ищцовото твърдение, че договорните неустойки представляват добавък към договорната лихва и скрита печалба за заемателя, като това влияе действителния размер на ГЛП и ГПР. Видно от съдържанието на процесния договор, действително са включени неустоечни клаузи и клаузи за заплащане на такси за допълнителни услуги, като е посочено изрично с неизпълнението на кое задължение са скрепени неустойките, съответно - за ползването на каква по вид услуга са дължими таксите. В този смисъл, независимо от това, дали посочените клаузи са неравноправни или противоречащи на добрите нрави, не може да се приеме, че уговарят по същество договорно възнаграждение. Съответно, неоснователно се явява възражението за противоречие на договора в посочените части със закона – чл. 5 и чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК или заобикалянето му. За пълнота следва да се отбележи, че доводът на ищеца би бил приложим, в случай, че предвиденото по чл. 4 от договора обезпечение бе предоставено срещу възнаграждение от свързано със заемателя лице, какъвто не е процесният случай. От друга страна, видно от чл. 2, ал. 1, т. 7 и т. 8 от договора, предвидената такса експресно разглеждане, съставляваща разход по кредита, е включена при определяне ГПР, съгласно изискванията на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ЗПК и

чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК.

Във връзка с ищцовите оплаквания за нарушения на чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК и отсъствие в договорното съдържание на условията за прилагане на лихвения процент, съдът споделя изложеното от ответника становище. В случая и видно от клаузата на чл. 2, ал. 1, т. 5 от договора е уговорен фиксиран годишен лихвен процент в размер на 40,32 %. Съгласно § 1, т. 5 от ДР на ЗПК „фиксиран лихвен процент по кредита“ е лихвеният процент, предвиден в клауза на договора за кредит, по силата на която кредиторът и потребителят уговарят един постоянен лихвен процент за целия срок на договора за кредит, а съгласно § 1, т. 4 от ДР на ЗПК „лихвен процент по кредита“ е лихвеният процент, изразен като фиксиран или като променлив процент, който се прилага на годишна основа към сумата на усвоения кредит. В случая се касае до кредит със срок от 9 месеца, при фиксиран лихвен процент, приложим към усвоения размер на заема, при което не е налице основание за определяне на допълнителни условия за приложението му.

Предвид изложените съображения, предявения иск за установяване недействителността/нищожността/ на процесния договор на евентуално заявените основания - чл. 26, ал. 1, предл. 1 и предл. 2 от ЗЗД вр. чл. 5; чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 вр. чл. 22 от ЗПК следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

При това положение на разглеждане подлежи евентуално заявената претенция за прогласяване на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД нищожността на договорните клаузи на чл. 1, ал. 3; чл. 4, ал. 2; чл. 8, ал. 4, ал. 5 и ал. 6.

Разпоредбата на чл. 24 от ЗПК изрично препраща към разпоредбите на чл. 143 – 146 от ЗЗП, уреждащи неравноправност на договорни клаузи в договор за потребителски кредит, които водят до тяхната нищожност. Съгласно разпоредбата на чл. 143 от ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискванията за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. Неравноправните клаузи не са обвързващи за потребителя – по арг. от чл. 6, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО. Неравноправният характер на клаузи в потребителския договор, които обосновават тяхната нищожност, съдът е длъжен да преценява служебно /така и чл. 7, ал. 3 от ГПК/. Съгласно разпоредбата на чл. 146, ал. 1 от ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Следователно, за да се приложи разпоредбата на чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, което да доведе до нищожност, освен че клаузата трябва да е неравнопоставена, трябва да не е индивидуално уговорена между страните по договора. По аргумент от противното на чл. 146, ал. 2 от ЗЗП, индивидуално уговорени клаузи са тези, които не са били изготвени предварително и потребителят е имал възможност да влияе върху съдържанието им. В случая се касае до сключен по електронен път договор за паричен заем, при което заемателят разполага единствено с възможността да се съгласи с предложеното от заемотателя договорно съдържание или да се откаже от кредита изцяло, предвид което и за съда се налага извода, че оспорените клаузи не са индивидуално уговорени. Същите са предварително изготвени от заемотателя и формално предоставени за съгласие на заемателя, поради което и договорът се явява типов.

С цитираната клауза на чл. 1, ал. 3 от договора на потребителя се начислява допълнително възнаграждение за предоставяне на услуга „експресно разглеждане на заявката“, като на заемателя не е предоставена възможност за усвояване на кредита без заявяване на тази услуга. Това становище е изразено и от самия ответник, който сам посочва, че при отказ на потребителя да включи услугата по договора, не може да се достигне до подписване на договора. При това положение за съда се налага извода, че с

изначалното изразяване на съгласие от потребителя с включването на посочената такса се препятства възможността му да прецени икономическите последици от договора /чл. 143, ал. 2, т. 19 от КЗП/. Наред с това предвидената услуга касае свободата на договаряне, която е дадена на страните, встъпили в облигационни правоотношения, по силата на чл. 9 от ЗЗД. Следователно, с договора за потребителски кредит се въвежда необходимост от заплащане на възнаграждение за кредитора за договаряне по определени точки с длъжника, а това от своя страна представлява противоречие на основния правен принцип, заложен в чл. 9 от ЗЗД. Т.е. клаузата за определяне на възнаграждение за предоставяне на допълнителна услуга „експресно разглеждане на заявка“ е неравноправна и на основание чл. 143, ал. 2, т. 20 от КЗП. Възлагането в тежест на потребителя на посоченото възнаграждение противоречи и на разпоредбите на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, според които кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Посоченото в договора действие –експресно разглеждане е свързано именно с управлението и усвояването на кредита, като на потребителя се вменява заплащането на допълнителна такса за евентуалното му реализиране. Ето защо клаузата по чл. 1, ал. 3 от договора противоречи и на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК.

Договорните неустойки по чл. 8, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 се претендират за забава в плащането от страна на заемателя и задължения за представяне на справки и доказателства във връзка с евентуално насочване на принудително изпълнение от страна на заемотателя. На практика с тези клаузи се начисляват допълнителни задължения за потребителя в случай на забава и се обезпечават разходи по принудително съдиране на просрочените задължения. Възлагането в тежест на потребителя на допълнителни разходи за управление на кредита в случай на забава, за които по правило потребителят дължи обезщетение в размер на лихвата за забава, противоречи на разпоредбите на чл. 33, ал. 1 от ЗПК. В такава насока е практиката на върховната инстанция – Решение № 345 от 09.01.2019г. по т.д. № 1768/2018г. по описа на II търг. отделение на ВКС. Следователно посочените клаузи са неравноправни по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗЗП.

Според чл. 4, ал. 1 от договора заемателят се задължава да обезпечи договора за заем с предоставяне на поне едно от следните обезпечения – банкова гаранция или поръчителство. Съгласно чл. 4, ал. 2, при неизпълнение на това задължение в тридневен срок от усвояване на сумата, кредитополучателят дължи заплащане на неустойка във фиксиран размер, която отнапред е включена в погасителния план. В чл. 143, ал. 2 от ЗЗП е предвиден и неизчерпателен списък на неравноправните клаузи. Съгласно чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗЗП неравноправна е клауза, която задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка, според чл. 143, ал. 2, т. 19 от ЗЗП неравноправна е и клауза, която не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора, а в чл. 143, ал. 2, т. 20 от ЗЗП като неравноправни са предвидени клаузи, които поставят други подобни условия. В случая неустойката е уговорена за компенсирането на евентуална неплатежоспособност на кредитополучателя - бъдещо несигурно събитие, като не се обезпечават вземане на кредитора и по-специално вредите от неизпълнението, каквато е основната функция на неустойката, съгласно чл. 92, ал. 1, изр. 1 ЗЗД. В т. 3 от Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009г. на ОСТК на ВКС е предвидено, че условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения. Преценката за нищожност на неустойката поради накърняване на добрите нрави следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, а не към последващ момент, като могат да бъдат използвани някои от

следните примерно изброени критерии: естеството им на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способности-поръчителство, залог, ипотека и др.; вид на уговорената неустойка (компенсаторна или мораторна) и вида на неизпълнение на задължението - съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди. Неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите □ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. В случая самият характер на неустойката е извън посочените нейни функции. Както се посочи на практика не се обезпечава вземане на кредитора и целта не е да се обезщетят предвидимите вреди от неизпълнението на договора, а да се компенсира една възможна бъдеща неплатежоспособност на кредитополучателя и то чрез поръчителство. Този характер на неустойката не позволява да се извърши преценка на съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди. Т.е. с уговарянето на тази неустойка кредиторът получава освен обезщетение за очакваното вреди от неизпълнението на задължението за връщане на кредита, така и допълнително обезщетение за вреди, несвързани с неизпълнението на това задължение. Налага се извод, че присъждането на такава неустойка би довело до несправедлив резултат, несъвместим с добрите нрави и водещ до прекомерно обезщетяване за кредитора, извън нормалното при подобни случаи, съгласно чл. 33 от ЗПК. Посочената клауза не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора, тъй като касае настъпването на бъдещо несигурно към сключване на договора събитие. Налага се извод, че клаузата на чл. 4, ал. 2 от договора за заем, следва също да се приеме за неравноправна.

Предвид изложеното, съдът намира за изцяло основателна евентуално предявената претенция за прогласяване нищожността на посочените договорни клаузи по чл. 1, ал. 3; чл. 4, ал. 2; чл. 8, ал. 4, ал. 5 и ал. 6, като служебно констатира тяхната неравноправност и противоречието им с посочените по-горе разпоредби на ЗЗП, предвид което искът следва да бъде уважен.

С оглед изхода на спора, разноски се следват и на двете страни, съобразно уважената и отхвърлената част от претенциите.

Доколкото ищецът е заплатил единствено държавна такса по главната претенция, приета за неоснователна от съда, то на същия не се следва възстановяване на направените съдебни разноски.

Предвид своевременно заявеното искане от процесуалния представител на ищеца и представените по делото доказателства за осъществено от него безплатно представителство по делото на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, поради материално затруднение на ищеца, съдът намира, че в полза на адвокат Й. В. М. от АК – П. следва да се присъди възнаграждение в размер на 400 лева, платимо от ответното дружество, с оглед изхода на делото и във връзка с уважената евентуална претенция. Не може да се сподели разбирането на процесуалния представител на ищеца, че се касае до пет самостоятелни иска в условия на евентуалност, по които му се следва отделно възнаграждение. Оспорените клаузи са включени в съдържанието на единен договор, предвид което искът е един, доколкото интересът в случая се определя от правоотношението. По повод заявеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът намира същото за неоснователно, доколкото претендирания от адвокат М. размер на възнаграждението съответства на минимума, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По повод отхвърлянето на главния иск за ответника на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК се поражда право на съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Според разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК размерът на присъденото възнаграждение за юрисконсулт не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Въз основа на този текст е приета Наредба за заплащането на правната помощ. В чл. 25, ал. 1 от цитираната Наредба е предвидено, че за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Т.е. съдът следва да определи юрисконсултското възнаграждение именно в тези рамки. С оглед липсата на фактическа и правна сложност по настоящото исково производство, съдът достигна до извод, че за осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство в полза на ответника следва да се определи възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК в размер на 100 лв. Не се споделят доводите, изложени в заявлението, че в полза на заявителя следва да се присъжда и сумата от 50 лв. за подготовка на документи за завеждане на дело – на основание чл. 13, т. 2 от НБПП. Дейността, която е извършена от юрисконсулта във връзка с подаване на писмен отговор, представлява процесуално представителство по исково гражданско дело. Следователно възнаграждение за този вид дейност се определя по реда на чл. 23 – чл. 27 от Наредбата. Извършеното от юрисконсулта не може да бъде квалифицирано като „Първична правна помощ” по смисъла на чл. 13 от Наредбата вр. чл. 21, т. 1 и т. 2 от ЗПП, тъй като тази дейност изобщо не е свързана със завеждане на гражданско дело, какъвто е настоящият случай. Освен това следва да се обърне внимание на текста на чл. 37, ал. 1 от ЗПП, според който заплащането на правната помощ се определя съобразно вида и количеството на извършената дейност. В случая дейността по процесуално представителство по настоящото дело и относно главната претенция се свежда до подаване на писмен отговор на исковата молба до съда. Поради тази причина няма как да се приеме, че процесуалният представител на заявителя е извършил отделно работа, която по количество и вид е различна от тази по чл. 25 от Наредбата и попада в обхвата на чл. 13 от Наредбата.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Н.ският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. К. С., ЕГН *****, с адрес в гр. Н., общ. Н., ул. „С.“ №, срещу „А.К.П.З.“ АД /в качеството му на цесионер/, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. ”..... №, представлявано от Я.Я., **иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 и предл. 2 от ЗЗД**, за приемане установено спрямо ответника, че сключеният между заемателя П. К. С., ЕГН ***** и заемодателя „В.К.“ ООД, ЕИК Договор за паричен заем Standart 30 № 5822273/19.05.2022 г. е **нищожен**, поради противоречие със закона и поради заобикаляне на закона, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от П. К. С., ЕГН *****, с адрес в гр. Н., общ. Н., ул. „С.“ №, **иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД**, по отношение на „А.К.П.З.“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. ”..... №, представлявано от Я.Я. /в качеството му на цесионер/, че клаузите на чл. 1, ал. 3; чл. 4, ал. 2; чл. 8, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 от сключения между заемателя П. К. С., ЕГН ***** и заемодателя „В.К.“ ООД, ЕИК Договор за паричен заем Standart 30 № 5822273/19.05.2022 г. са **нищожни**, поради

противоречие със закона.

ОСЪЖДА „А.К.П.З.“ АД, ЕИК, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА на **адвокат Й. В. М. от АК – П.,** сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение за осъщественото от него безплатно процесуално представителство на ищеца.

ОСЪЖДА П. К. С., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на **„А.К.П.З.“ АД, ЕИК,** сумата от 100 /сто/ лева, представляваща направени съдебни разноси по настоящото дело.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Бургас в двуседмичен срок от връчването му в препис на страните.

Съдия при Районен съд – Н.: _____